

saa fuldt maae kunne benyttes i alt Fald til de yngre Drengbørns Underviisning. Et andet indskrænkende Punkt, som er faldet bort, fandtes i § 2 i det oprindelige Lovudkast, hvor det hed, at, „naar Børneantallet i en Skole paa Landet gjør en Forøgelse af Lærerkæfterne fornøden“, skulde det være tilladt at ansætte en Lærerinde, hvilken Bestemmelse man ligeledes har troet burde falde bort som en ufornøden Indskrænkning. Endelig er der en tredje Indskrænkning, der er falden bort, men med Hensyn til hvilken man langt snarere kunde have Tvivl, om den burde falde bort, nemlig Bestemmelsen i det oprindelige Udcast om, at Lærerinder i Kjøbstæderne ubetinget skulde have underkafstet sig den befalede Examen, og at for Landets Vedkommende skulde den examinerede Lærerinde stibste vælges fremfor den ikke examinerede. Om jeg nu end i det Hele maa ansee det for rigtigt, at der ved den ovennævnte Underviisning ikke lægges saa overordentlig stærkt Vægt paa Examen, som der i det oprindelige Udcast var lagt derpaa, kan jeg dog ikke nægte, at denne Examen forekommer mig at være ryddet noget vel grundig af Veien under Lovudkastets Vandring gjennem Folkethinget, og skulde jeg altsaa ønske en Forandring i denne Henseende, saa vilde den Form nærmest tilfredsstille mig, som var foreslaaet af et Fleertal i Udvalget, nemlig at de, der bestikkes til Lærerinder, skulde enten have underkafstet sig den anordnede Lærerindeexamen eller ad anden Vej for vedkommende Skolebestyrelse have godtgjort deres Duellighed. I den Form, hvori Forslaget er kommet til os, staaer der blot, at de for vedkommende Skoledirection skulde have godtgjort deres Duellighed, og derefter vilde det jo altsaa komme an paa Skoledirectionen, hvilken Vægt og Priis den vil sætte paa denne Examen. Det eneste Spor af Lærerindeexamen, der er blevet tilbage i Udcastet, er den Bestemmelse, der efter den ærede Underviisningsministers Dnsse paa Forslag af Udvalget blev sat ind ved 3die Behandling, nemlig i § 3, hvor det nu hedder, at Lærerinder først efter at have fylbt det 24de Aar kunne faae fast Ansættelse. Der er nemlig den Eendommelighed ved denne Examen, at medens der for Skolelærerexamen ikke er fastsat nogen Aldersgrænse

— den almindelige Alder, hvori denne Examen tages, er jo 19 eller 20 Aars Alderen —, er der for at underkafstet sig Lærerindeexamen fastsat en Alder af mindst 24 Aar. Nu er det ganske vist, at det vilde staae som en sær Ubillighed, om Saadanne, som ikke have underkafstet sig Examen, kunde blive Lærerinder i en Alder af 21, 22 eller 23 Aar og derigjennem faae et bestemt Anciennitetsfortrin fremfor de Lærerinder, der havde underkafstet sig Examen, og som først kunde faae den i en Alder af 24 Aar og altsaa først paa et endnu senere Standpunkt blive Lærerinder. I denne Anledning er altsaa denne Tilspøining stæet, men jeg skal dog henstille til den ærede Underviisningsminister, om det er en ganske heldig Form, hvori det er kommet ind. Der staaer nemlig: „Lærerinder kunne først efter to Aars Tjeneste og efter at have fylbt det 24de Aar opnaae fast Ansættelse“. Jeg troer ikke, at Ubilligheden paa denne Maade hæves. Lad os tænke os, at en Lærerinde, der ikke har underkafstet sig Lærerindeexamen, bliver ansat i sit 18de Aar, saa kan hun ganske vist ikke efter to Aars Tjeneste, men først efter, at hun har fylbt sit 24de Aar, opnaae fast Ansættelse; men tage vi derimod en Lærerinde, som, efterat have underkafstet sig Examen, altsaa efter at have fylbt 24 Aar, søger Plads, saa gjælder for hende den Bestemmelse, at hun ikke blot skal have fylbt 24 Aar, men at hun tillige skal have haft Tjeneste i to Aar, inden hun kan faae fast Ansættelse; altsaa vil, trods den Bestemmelse, der er kommen ind, denne Lærerinde være ugunstigere stillet end Lærerinden uden Examen. Jeg skulde formene, at denne Ulighed kunde hæves ved at lade de Ord: „først efter 2 Aars Tjeneste og“ udgaae, saaledes at det altsaa kom til at hedde: „Lærerinder kunne efter at have fylbt det 24de Aar opnaae fast Ansættelse“; da vilde Forholdet blive lige for Begge; og hvad angaaer den Betydning, det skulde have, at hun først skulde have gjort to Aars Tjeneste, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at ifølge de andre Bestemmelser vil Pensionsberettigelsen, der jo aabenbart er det, hvorom det her væsentlig dreier sig, først indtræde 10 Aar senere, saa at i og for sig vil disse to Aars Tjeneste ikke have Meget at betyde.